

## QONŞU QADIN

Qonşu qadını ən çox maraqlandıran və ən çox qorxudan qocalıqdır. Hər nədən söz düşsə, o sözdən qocalığa bir cığır açmağı bacara bilər o. Hələ bu söz-söhbət binamızın içində olarsa, onun da qocalıq temasına qovuşa bilməsi daha da rahatlaşar. Əliylə pillələri göstərib şikayət edər: “allah göstərməsin o günü, güclə yeriyyə bildiyin bir vaxtda belə pillələri də çıxmalısan!”

Qonşu qadın hələ qocalmamışdır və ortayaşlı bir qadındır. Onun evinin, binamızın alt qatında olduğundan vur-tut bir pilləsi vardır.

Qonşu qadının bir otağı var, pəncərəsi hündür palıd ağaclarına açılır. Onun ardındakı pərdə hər zaman çəkilidir. İlin hər fəslində, qışda, ya da yazın-yayın günəşli günlərində bu pərdənin ardında zəif bir elektrik lampası közərar. Qonşu qadın bu otaqda idarələrdən, tanış-tunuşlarından aldığı məktublara cavab yazır. Açıldığını heç görmədiyim bu pəncərədən, hər zaman örtülü duran bu pərdədən qonşu qadının gözlərində də var. Onun gözlərindəki pəncərənin pərdəsinin ardında da, yazın-yayın günəşli günlərində belə zəif bir lampa közərar. Ancaq onun gözlərindəki lampanın cılız işığı daha da dərinlərdə, daha da uzaqlarda görünər.

Bahardı, bisikletlə uzun bir gəzintidən evə döndüyümdə qonşu qadınla qapının önündə üz-üzə gəldim. Hara getdiyimlə maraqlandığını gördükdə ona keçdiyim yaşillanan orman yollarından və ağ yelkənli qayıqların üzünü göllərdən danışdım. “İstəsən sən də bisikletlə gəzməyə çıxıb bilərsən, bilirsən ki, dörd yanımız ormanlar

və göllərdir!” dedim. “Düşünərəm bir“ dedi, “bəlkə motorlu bir bisiklet aldım özüm üçün“.

O gündən artıq illər keçir və qonşu qadın motorlu bisikletini hələ almamışdır. Bir yay günündə, ona bağçamızdakı ağacların yarpaqları arasında quruldayan göyərçinlərin yuxulu səslərini sevdiyimi söylədim. O, əllərini köksünün önündə bir-birinə yaxınlaşdırıb bir şeyi burub üzürmüş kimi tərpedərək: “göyərçinlərə nifrət edirəm“ dedi, “əlimdə olsaydı, bütün göyərçinlərin başını burub üzərdim!“ Yağmurlarda, qarlarda uzun-uzun orman gəzintilərimdən dönərkən, bəzən binanın qapısında, ya da içində qonşu qadınla qarşılaşaram. Belə vaxtlarda, gözlərini geniş açaraq, pəncərədən bir sürü vəhşi heyvan görəcəsinə baxar üzümə. “Ah, nə yaxşı ki evdəyəm, mənə heç nə olmaz!” sözləri, parlayıb tez də sönər gözlərində.

Əslində mənə heç maraqlandırmayan şeylərdən biri də elə qonşu qadın və onun həyatıdır. Mən onun haqqında söylədiyim bütün bu sözlərdən rahatca vaz keçə bilərdim də. Ancaq onunla bağlı, çox qəribə və heç inanılmaz bir olaydan danışmaq istədiyim üçün bu sözləri deməyi də yersiz bilmədim. Yay günlərindən biriydi. Hər günün sonunda şaqraq səsiylə oxuyan qaratoyuq, yenə də axşamın gəlişini bildirirdi. Yavaş-yavaş havaya yayılan sərinlik uzaqlaşan istiliyin yerini doldururdu. Hər gün bu vaxtlarda olduğu kimi, balkonumuzdakı çiçəkləri sulayırdım. Qonşu qadının evi bizim evin altında olduğundan, onun terasına su tökülməsin deyə, yenə də əyilib aşağıya baxdım. O, terasda, masanın ardında oturmuşdu. Gördüyüm yalnız bu olsaydı, elə bundan da yetərinçə utanıb tez geri çəkildim. Ancaq gözümün önündə baş verən o olay,

məni yerimdəcə dondurmuş kimi oldu. Artıq utanmanın, çəkinmənin nə olduğunu tamam unudub heyrətdən bərəlmış gözlərimi ona tikmişdim. Qonşu qadın, ortadan kəsilmış bir qarpız kimi, iki əliylə başını aralayıb və içindən çox kiçik və oyuncaq kimi görünən bir qəfəs çıxardı. Sonra onu diqqətlə masanın üstündəki qəzetin yanına qoydu. Aralanmış başını yenidən bir-birinə qovuşdurandan sonra qarışmış saçlarını düzəldib səhmana saldı. Masanın üstündəki oyuncaq qəfəs böyüyüb-böyüyüb hər kəsin gördüyü və tanıdığı bir quş qəfəsi boyda oldu. Qonşu qadın ayğa qalxmaq istərkən, mən bir tilsimdən qurtulmuş kimi duydum özümü. Tez geri çəkilib və balkondakı kətilin üstündə oturdum. Bir az keçdikdən sonra onun bağçada olduğunu duydum. Əlimdə çiçəkləri suladığım su qabı ilə yerimdən qalxıb ona salam verdim. O da mənə salam verdi və qızılgül tağından asladığı qəfəsi mənə göstərib: "gözəlmidir?" sordu. "Çox gözəldir!" dedim. Qəfəsin ağ milləri vardı. İçinə bir dәмət gözəl çiçək qoyulmuşdu.

O gündən bəri, o ağ milləri olan qəfəsi ilin dörd fəsində də qonşu qadının bağçasındakı qızılgül tağından asılmış görərəm. Baharda, yay aylarında qonşu qadın ona gözəl çiçəklər qoyar. Terasında oturub qəzet oxuyaraq qəfədəki çiçəklərini süzməkdən zövq alar.

Berlin, 2008